

Відгомін зради

Олег Паламарчук

Продав батько останню корову, щоб відправити сина вчитися до міста, аби його нащадок став освіченою людиною. Уже після року навчання студент Андрій Ковалів почав закидати "благородними" словечками: "дамочка", "удовольствіє", "нужно", а ще через рік змінив прізвище, назвався Андрієм Ковальовим.

Батько гордиться сином, сусідам хвалиться:

— Ой, яка то розумна дитина в мене, і все тільки по-вченому говорить, що аж ніяк не второпаю. Не личить йому, каже, на "нєвєжественном хахляцьком язике общаться".

— Та ваш синок навіть не вітається з нами, так свою кирпу гне, наче всі розуми поїв, — гніваються родичі.

— Потрібні мені твої дурні хахли! — обурюється в свою чергу синок. — Я вже і забув про них.

Перестав навідуватися до рідного села покручень Андрій Ковальов. Коли одружувався з дочкою царського чиновника, то батьків на весілля соромився запросити. Даремно мати виходила на битий шлях виглядати сина. Чужою стала їй дитина, що зреклася заради хибного престижу і мови рідної, і роду свого,

Відшуміли хуртовини в степах України, відцвіли буйні весни, уже і Андрія літа зігнули. Тяжко стало на душі, самотньо — від свого берега відійшов, а до чужого так і не пристав. Доньку Єлизавету видав заміж у саму столицю за багатого французького дипломата. Приїхав якось погостювати, а його з хати випроводжують:

— Папан, — рідна дочка зневажливо кривиться, — знову приперлися дьогтем смердіти, соромите мене перед Європою!

У селі, де народився Андрій Ковалів, здавен мудрі люди казали: "Який голос, такий і відголосок".